Contributed by G. Buster
donderdag, 04 november 2004 -

Ook nadat de presidentsverkiezingen achter de rug zijn, wordt het steeds duidelijker dat de geallieerde bezettingstroepen niet enkel de militaire, maar ook de politieke controle hebben verloren over grote delen van Irak. Het volstaat de televisiejournaals te volgen om vast te stellen dat elke dag nieuwe sectoren van de Iraakse bevolking het verzet vervoegen, elk met zijn of haar strijdvormen en -methoden, en doelstellingen.

Van de opstand van het sjiïtische leger van de Madhi, die eindigde met de opheffing van de belegering van Najaf, door tienduizenden manifestanten onder leiding van Ayatollah Sistani, tot de laatste aanslagen die plaatsvonden in het hart zelf van de 'groene zone' in Bagdad: telkens werden de bezettingstroepen gedwongen zich terug te trekken en zagen ze hele gebieden van het land aan hun controle ontsnappen, of namen ze hun toevlucht tot de methoden van het blinde koloniale terrorisme.

Hoe ook het militaire terrein eruit ziet, het politiek gevecht zijn ze sowieso al aan het verliezen, en dat is het belangrijkste. De voorlopige marionettenregering van Allawi kan enkel op de bezettingstroepen rekenen en op de steun van pro-Amerikaanse ex-bannelingen die zich razendsnel aan het verrijken zijn via opdrachten voor de heropbouw. Telkens de Irakese politie de confrontatie aangaat met de verschillende krachten van het verzet, ge-raakt ze verdeeld. Een omvangrijk deel weigerde de strijd aan te gaan, anderen deserteerden eenvoudigweg en sloten zich aan bij het verzet.

Het doel van de VS bestaat erin verkiezingen te houden in januari 2005. Kofi Annan verklaarde echter zelf dat in de huidige omstandigheden de Verenigde Naties deze verkiezingen als onmogelijk beschouwen en oordeelde dat de oorlog en de bezetting illegaal zijn.

Doel: de verkiezingen blokkeren

Het voornaamste tactische doel van het verzet bestaat erin de zogenaamd democratische verkiezingen onder de auspiciën van Allawi en de bajonetten van de VS onmogelijk te maken. Ze pogen dit institutioneel proces dat de oorlog, de bezetting en de roof van het land moet rechtvaardigen, politiek en materieel te saboteren. En tot vandaag is dat een succes, maar dan wel ten koste van een hoge prijs voor de Irakezen.

De vraag wat er zal gebeuren, blijft open, want de eenheid van het Iraakse verzet is nog lang niet verworven. De verschillende etnische, religieuze en sociale groepen proberen ook onderling de krachtsverhoudingen te veranderen door elk een eigen gewapende groep op te zetten en hun basis te mobiliseren. Radicale islamistische elementen met banden met Al-Quaeda zijn zeker aanwezig, zeker als het gaat over blinde terroristische aanslagen die de burgerbevolking raken. Zonder die laatste te willen rechtvaardigen, moet gezegd dat de represailles van de bezettingstroepen tegen de bevolking evenzeer een blind en terroristisch karakter hebben. Het zijn echter vooral de religieuze en nationalistische krachten die domineren en die duidelijk een legitieme militair-politieke strijd voeren voor de nationale bevrijding. Het is weinig waarschijnlijk dat uit die situatie snel een politiek consensusmodel kan groeien tussen de verschillende sectoren van het verzet.

Het verzet poogt daarnaast ook de presidentiële verkiezingen in de VS te beïnvloeden. In zijn ogen zou een nederlaag van Bush het op korte termijn moeilijker hebben gemaakt om de bezettingstroepen te handhaven, geklemd tussen de dagelijkse

militaire aanvallen en de pacifistische mobilisaties.

De solidariteit organiseren

Hoewel de anti-oorlogsbeweging een deel van haar mobilisatievermogen verloren heeft en de ontvoeringen en afslachtingen van buitenlandse burgers in Irak in de ogen van een deel van de publieke opinie elke verzetsdaad 'criminaliseren', is het toch van fundamenteel belang om onze solidariteit uit te drukken met het Iraakse volk in zijn strijd voor de nationale bevrijding. Naarmate het verzet zich versterkt, zal een zekere politieke opheldering mogelijk zijn tussen de verschillende sectoren ervan. Politieke solidariteit met dat verzet veronderstelt ook dat de doelstellingen voor de toekomst van Irak en de hele regio, en de vele banden met het Palestijnse conflict worden uitgeklaard.

Daartoe moeten de organisatorische vormen van de solidariteitsbeweging zich aanpassen aan de nieuwe omstandigheden. Het gaat erom tegelijk de mobilisaties tegen de oorlog verder te zetten via de creatie van solidariteitscomités en -netwerken, waarbinnen ook de politieke discussie uitgediept kan worden, en humanitaire hulp te bieden aan het Iraakse volk en aan de linkse krachten van het verzet die hoewel heel zwak, zeker en vast bestaan in Irak en in heel het Midden-Oosten.